

Міністерство освіти і науки України
Одеська державна академія будівництва та архітектури
Національний університет "Одеська політехніка"
Національна спілка журналістів України

МАТЕРІАЛИ

Всеукраїнської науково-практичної конференції
«Інновації в освіті: сутність, проблеми, перспективи»
27-28 жовтня 2022 р.

м. Одеса

**Міністерство освіти і науки України
Одеська державна академія будівництва та архітектури
Національний університет "Одеська політехніка"
Національна спілка журналістів України**

МАТЕРІАЛИ

Всеукраїнської науково-практичної конференції

«Інновації в освіті:

сутність, проблеми, перспективи»

27-28 жовтня 2022 р.

м. Одеса

УДК: 37.01+008.2

I 66

I 66 Інновації в освіті: сутність, проблеми, перспективи // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (Одеса, 27-28 жовтня 2022 р.) 124 с.

Збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції «Інновації в освіті: сутність, проблеми, перспективи» вміщує матеріали, які досліджують проблеми освіти у вимірі сучасних глобальних зрушень, нові стратегії розвитку освіти, здоров'язберігаючі освітні технології, освітні стратегії розвитку духовної та світоглядної культури особистості громадянського суспільства, історію розвитку освіти в Україні та інновації правової освіти.

Рекомендовано для науковців, педагогів, докторантів, аспірантів, студентів.

Рекомендовано до публікації Вченою Радою ОДАБА (протокол № 2 від 20.10.2022 року)

УДК: 37.01+008.2

I 66

© Одеська державна академія
будівництва та архітектури, 2022

сам має бути взірцем, виконувати завдання на рівні із підлеглими, бути старанним та вимогливим до себе. Лише гідний офіцер зможе повести за собою особовий склад.

Для того, щоб перераховані риси були яскрава виражені у офіцера-лідера його особистість має ґрунтуватися на таких характеристиках як: дисциплінованість, цілеспрямованість, ініціативність, витримка, наполегливість, самовладання, відповідальність, сміливість, висока вимогливість у поєднанні із турботою, справедливістю та повагою до особистості інших. Також, безсумнівно, офіцер-лідер має володіти високим рівнем професійної підготовленості, глибокими знаннями військової справи, виявляти любов до своєї професії і прагнення до самовдосконалення.

І якщо риси характеру, які є підґрунтям для формування лідера, формуються переважно за бажанням та прагненням особистості, то професійна навченість та любов до професії мають виховуватися та прищеплюватися у військовому виші. Військовий виш надає знання та формує навички професійної діяльності, якість такого навчання підвищується за рахунок великої кількості практичних навчань, та завдяки викладанню особами які мають реальний бойовий досвід. Любов до професії у військовому виші формується разом із патріотичним вихованням, з наданням усвідомлення важливості й потрібності обраної професії.

Висновок. Для виконання бойових і службових завдань військовий керівник окрім професійних якостей має в обов'язковому порядку володіти і лідерськими якостями. Оскільки це не тільки прикрашає образ українського офіцера, а й є ключовою вимогою до сучасного військового командира. Сучасне ведення війни вимагає навидь від самих молодших офіцерів, у разі чого, бути готовими до прийняття на себе зобов'язань лідера. Тому вже з інститутських лав має формуватися майбутній офіцер-лідер. Багато якостей характеру, які притаманні лідеру, майбутній офіцер має виховувати у себе самостійно, однак, мотивація для такого самовдосконалення, а також професійна складова має забезпечуватися освітньою програмою військового вишу.

Література:

1. Доктрина розвитку військового лідерства Збройних Силах України : затв. Наказом Начальника Генерального штабу Збройних Сил України від 01.12.2020 ВКП 7-00(03).01.

Самчук Лариса Сергіївна – кандидат філософських наук, викладач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Данильчук Крістіна Віталіївна – студентка 3 року навчання спеціальності 028 «Менеджмент соціокультурної діяльності», соціально-гуманітарного факультету Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

МОДЕРНІЗАЦІЯ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ ДІТЕЙ-СИРИТ І ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Соціальна безпека як основа соціальної політики – це не лише запобігання небезпекам загалом, а такий стан держави, суспільства та особистості, який дозволяє нарощувати творчий потенціал окремої людини та суспільства загалом, при якому з'являється впевненість у майбутньому та соціальна стабільність. Якісне зростання людського потенціалу є основним чинником сталого економічного та соціального розвитку України.

Сучасна європейська інтеграція України передбачає перегляд основних засад державної політики з метою створення умов для задоволення потреб та інтересів дітей-сиріт і дітей, позбавленого батьківського піклування, реалізації їх прав. Зокрема, основним вектором у цій сфері є зосередження уваги на вихованні дитини в сімейному оточенні, підтримка сім'ї; як альтернатива, у разі відсутності батьківського піклування – створення

умов для розвитку дитини, що максимально наближені до сімейних. Ця орієнтація вимагає змін у соціальному забезпеченні дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування [1].

Соціальний захист є однією з основних функцій держави, головним завданням якої є соціальний захист дітей, тобто створення належних умов для фізичного, інтелектуального й духовного розвитку дитини й підготовка до самостійного життя.

Загалом, проблематика соціального захисту населення в Україні залишається вкрай актуальною, тому є нагальна потреба визначення пріоритетних напрямків, ефективних дій та заходів щодо профілактичної роботи серед населення та забезпечення якомога ширшого кола державних зобов'язань щодо повного забезпечення дітей-сиріт, дітей позбавлених батьківського піклування.

В Україні заходами забезпечення охорони дитинства передбачене належне виконання батьками своїх обов'язків, щодо виховання та розвитку дітей. Сім'я є основним та необхідним середовищем для виховання дитини та її розвитку, оскільки саме тут формуються цінності, їх цілісна система, норми поведінки, розуміння відповідальності людини як особистості та громадянина своєї держави [4, с. 125].

Сьогодні серед багатьох сімей існують проблеми, які умовно можна окреслити як «складні життєві обставини». Багато дітей страждають в прямому розумінні цього слова, адже родини, які опиняються в таких складних життєвих обставинах (складності з житлом або його відсутність; безробіття; негативні звички батьків або одного з них; залежність тощо), просто не приділяють увагу своїм дітям, тим самим зникає їх вклад в розвиток дитини, формування маленької особистості у суспільстві.

Є. Р. Борінштейн у своїй роботі «Соціально-дезадаптована сім'я як об'єкт соціально-філософського дослідження» тлумачить термін соціально-дезадаптованої сім'ї як соціального об'єднання, що ґрунтоване на шлюбі або кровній спорідненості, пов'язане спільністю побуту, взаємною відповідальністю й характеризується процесом втрати соціально значущих якостей, що перешкоджають успішному пристосуванню до умов соціального середовища, що трансформується [2, с. 23]. Це пов'язано з наведеним вище поняттям – складні життєві обставини. Безвідповідальна поведінка батьків щодо своїх дітей. Невиконання обов'язків у деяких сім'ях, жорстоке поводження з дітьми, виникають проблеми у розвитку дітей та їх адаптації в суспільстві. Як слушно зазначає Ірина Орленко, під час вивчення дезадаптованої сім'ї не можливо не торкнутися типології цих сімей. Одним із варіантів типологізації сімей, які потребують соціальної підтримки, є характеристика їх рівня соціальної адаптації. Такий підхід є дуже показовим з точки зору оцінки спроможності сім'ї виконувати свої соціальні функції [3, с. 81]. Особливо складний і проблематичний процес виховання особистості в тих сім'ях, де батьки ведуть асоціальний спосіб життя, адже сім'я є для дитини групою співвіднесення, вона ідентифікується з нею, створює й зберігає прийняті в ній погляди, установки, звичаї, зразки поведінки й спілкування.

Отже, якщо взяти до уваги наявний у державі механізм захисту дітей, то можна сміливо сказати про те, що проблеми соціального захисту в Україні залишаються на порядку денному. Тому важливо визначити напрямки, заходи та дії з профілактичної роботи серед населення і якнайширшого залучення максимально широкого кола зобов'язань держави щодо повноцінного утримання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Література:

1. Albul I. Соціальне забезпечення дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування: українські інновації. *Економічні горизонти*. 2019. № (2(9)), с. 41-48. [https://doi.org/10.31499/2616-5236.2\(9\).2019.195658](https://doi.org/10.31499/2616-5236.2(9).2019.195658)
2. Боринштейн Е. Р. Социально-дезадаптированная семья как объект социально-философского исследования. *Наукове пізнання: методологія та технологія*. 2011. Вип. 1 (26). С. 22-28.

3. Орленко І. М. Сучасна типізація соціально-дезадаптованої сім'ї у філософському вимірі. *Наукове пізнання: методологія та технологія*. 2017. № 2 (39). с. 76-83.
4. Стан та перспективи соціальної безпеки в Україні: експертні оцінки : монографія / О. Ф. Новікова, О. Г. Сидорчук, О. В. Панькова. Львівський регіональний інститут державного управління НАДУ; НАН України. Інститут економіки промисловості. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2018. 184 с.

Секція 5 ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В УКРАЇНІ: ЗДОБУТКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

*Деркач Юлія Олександрівна – аспірантка кафедри філософії, історії, політології
Національного університету «Одеська політехніка»*

ЗДОБУТКИ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ВІТЧИЗНЯНИХ ВЧЕНИХ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ОСВІТИ: ІСТОРИКО-СОЦІОЛОГІЧНИЙ РАКУРС

Сучасні тенденції, все більше спонукають науковців, звертати увагу на питання освіти в українському суспільстві, оскільки знання – це рушійна сила для прогресу. За останні роки, система освіти пройшла різноманітні трансформаційні процеси, що спонукають усіх учасників навчального процесу адаптуватися під нові умови життя. Незмінним залишаються здобутки наукової сфери, які віддзеркалюють філософські, історичні, соціологічні знання, через публіцистичні твори великих вчених. Для розуміння освітньо - наукових надбань, ознайомимося з певними яскравими фундаторами української соціологічної думки у минулому, а саме М. Грушевським, М. Шаповалом, Б. Кістяківським, В. Липинським, В. Старосольським та їх працями. Зазначені особи виступають громадсько - політичними діячами, які популяризували передові історико - соціологічні погляди та теорії європейських мислителів, серед української інтелігенції [5, с. 74].

Просвітницька діяльність М. Грушевського наповнена потенційно важливими науковими дослідженнями, з якими ми можемо ознайомитися в його публікаціях, а саме «Початки громадянства (генетична соціологія)», «На порозі нової України». Мислитель шукає причини та чинники створення соціальних зв'язків у суспільстві. У своїх роботах, вчений особливу увагу приділяє питанням трансформаційним процесам у суспільстві, при цьому опираючись на історичні події в Україні. Стратегічно мисливши діяч розумів, що саме людський фактор, є головним чинником змін у соціально - освітньому процесі. Виокремив, що індивідуальна та колективна тенденції домінують одна над одною в певний соціокультурний період розвитку науки [1, с. 17].

Історик - соціолог аналізуючи роботи західноєвропейських мислителів, намагався створити та популяризувати політичну соціологію. Так, у Відні в 1919 р. був заснований Український соціологічний університет, який очолив М. Грушевський. У навчальному закладі обговорювали проблематику законів еволюції суспільства, тож соціологічна освіта розвивалася не тільки на теренах України, а й за кордоном. Наполегливість наших вітчизняних науковців, надихає сучасників на розвиток освіти та дає змогу оцінити власні наукові надбання за останні роки розвитку суспільства.

Активним діячем виступає М. Шаповал, який очолив в Празі Український університет громадознавства, діяльність якого направлена на розвиток та удосконалення соціологічної освіти. У роботі «Соціологія українського відродження», велику увагу присвячено культурно - історичним подіям, що впливали на розвиток освітньої сфери [2, с. 89].

Вважається, що «Загальна соціологія» є першим підручником з української соціології. У книзі визначенні та розкриті поняття соціального акту, структуру та ієрархію суспільства, а також охарактеризовано класифікацію скупчень. Автор зазначає, як тільки люди збагнуть